

Da barytonsaxen kom ti

Rytmeklubbens saxrekke: Fra venstre Kjell Kristiansen, John Andersen, Sverre Haugberg, John «Amrik» Fjeldstad, Rolf Strøm.

FOTO: UKJENT

Et minne fra det swingende, men pengeknappe 50-tallet.

TEKST: SVEN ERIK LUND

Det var i 1954 det hendte, da jazzinteressen og spillegløden var mye sterkere enn pengestrømmen. Sandefjord Rytmeklubb var nettopp stiftet, med det ambisiøse hovedmål å etablere et 16-manns storband. I likhet med de amerikanske forbildene, og av hensyn til «blåsertrøkket», måtte et så stort band, det største norske utenfor Oslo, ha en barytonsax.

John «Amrik» Fjeldstad kjente Kalle Westby, som hadde orkester på Regnbuen. Gjennom ham fikk bandet vite at en barytonsax var til salgs i Oslo. Men prisen var 1900 kroner, en uoverkommelig sum for bandet, som trolig eide mindre enn 10 kronestykker. Begrepet sponsor var heller ikke oppfunnet på den tiden.

Hva med et lån i banken, tenkte og sa en av gutta. Men banken forlangte sikkerhet for et slikt lån, og det endte med at trolig hele gjengen stilte seg bak et

gjeldsbrev. Kjøpesummen ble utbetalt, og antagelig var det John «Amrik» som reiste til Oslo for å hente saxen. At dens ankomst i Sandefjord ble en både høytidelig og gledelig begivenhet, fremgår tydelig av det store bildet. Særlig er Einar «Gubban» Gulbrandsen mer enn strålende fornøyd. Sverre Haugberg fikk æren av å spille på barytonsaxen, i tillegg til at han spilte tenorsax.

Sandefjord Rytmeklubb hadde premierekonsert i badets festsal i mai 1954. En dundrende suksess, i følge Sandefjords Blad. Senere ble det konsert i Tønsberg, og konsert under juleshow for sanitetsforeningen i 1954, '55 og '56.

Grunnlaget for historien ovenfor er fortalt av bandmedlem John Andersen, som tilføyer følgende historie om nevnte Fjeldstad: Under en jazzkonsert med de store stjernene Louis Armstrong og Ella Fitzgerald i Oslo forsvant John Fjeldstad fra de andre. De visste at han var en rev til å komme seg backstage på konserter med utenlandske orkestre. Det klarte han denne gangen også. Da han ble funnet, sto han smilende mellom Ella og Louis, med en arm rundt hver av dem. Et bilde av de tre skal visstnok finnes. John hadde vært i USA, snakket bra engelsk, og var ingen blyg mann.

FØR OG NÅ

Byens jazzmiljø

arytonsaxens ankomst til Sandefjord Rytmeklubb: Fra v. Finn «Dandelius» Nilsen, Einar «Gubban» Gulbrandsen, Knut Hansen (til skjult), de to bakerst er Oscar Andersen og Edvard Meyer, John «Amrik» Fjeldstad (til v. for saxen), videre Helge Bonden, An Andersen, Per Chr. Ormar og Kjell Kristiansen. På kne foran: Kjell Z. Børresen og Sverre Haugberg.

FOTO: UKJENT

Stub

TEKST: HARALD FEVANG.
FOTO: OTTO AAGESEN.
POSTKORT: PRIVAT SAMLING.

Postkortet til venstre er stemplet i Sandefjord i 1931 og sendt til tante Gusta i Larvik. Det ble nylig kjøpt for 30 kroner til en privat postkortsamling i en herværende bruktbuikk. Fotografen fra kortforlaget «Mittet» har for 80 år siden stått oppe på Stub-åsen og bildet viser den daværende lokale bebyggelse samt hele Hjertnesstranden fram til motorbåtforeningen «Ulbrand». Til venstre i bildet er rekken av pene villaer langs Hystadveien godt synlige med Mojordene opp mot Haukerød bakenfor. Til høyre for jordene sees Mokollen tydelig og ikke fullt så tydelig i horisonten sees Sandefjords høyeste fjell,

Hjertås med sine 143 meter over havet kneise forsiktig i været.

Bildet til høyre er tatt i august dette år på samme sted. Midt på bildet ser vi byggekranen som er i ferd med å reise erstatningen etter huset som i flere år forfalt. De nye kontorbyggene til høyre i bildet har likeledes en svært attraktiv beliggenhet, og helt til venstre i bildet ligger Boligbyggelagets meget populære firemannsboliger tett ved en vakker og velholdt Hjertnesstrand. En stadig større småbåthavn skaper miljø og liv i et allerede aktivt og mangfoldig område.

Saker
og ting
som setter
minnene
i sving

Et kjært kjøkkenminne

TEKST: SVEN ERIK LUND
FOTO: OTTO AAGESEN

Selv husker jeg kjøkkenvekter som het Gunda, Pernille og Aanonsen. Sistnevnte var norsk fabrikant av mye bra til husholdningen. Vekten på bildet er en klassiker og et samleobjekt med navnet Tix Favorit, produsert av Söderbäck i Eskilstuna. Den har separat gramskål og sikret dermed nøyaktig veiling når oppskrifter skulle forvandles til spiselige herligheter i mors eller bestemors kjøkken. Vi unger forbandt slike vekter med godsaker og hygge. Ikke rart det oppstår søte minner ved synet av en slik gjenstand. Noen har vel fortsatt en vekt av denne typen, til pynt eller nytte? Vekten er velvillig utlånt av Frank Eriksen.

M.s Sandar av Sandefjord

FOTO: LARDEX.NET

Bulkskipet M.s. Sandar ble bygget i 1969 på Fredrikstad Mekaniske Verksted for Haldor Viriks rederi. Skipet var på 36700 tdw. og ble etter syv år solgt til utenlandske kjøpere og omdøpt til An Hai. Hun ble hugget i China i 2005.

Skipets kapteiner under norsk flagg var blant annet Kristoffer Hansen, Alf Skjelbred og Roy Johansen. Styrmenn i lengre perioder var blant annet Kjell Moss og Thorfinn Karlsen. Telegrafist var Arvid Hvidsten og elektriker Jan Erik Hanseid. Maskinister var Per Moe og Kai Johansen. Kokk var Øystein Olafsen. Koner fra Sandefjord på besøk var Karin Skjelbred, Ruth Hanseid, Åse Moss og Bjørg Karlsen.

MINNER
FRA NÆR
FORTID

SANDEFJORD
LOKALHISTORISKE SENTER
på Pukkestad gard

Har du bidrag til denne siden?

Levér det i avisresepsjonen mkr. Lokalhistorisk senter. Bilder merkes med hvem, hva, hvor, når og helst med en liten beskrivelse. Husk navn og adr. på utlåner. Har du elektronisk stoff, send det til: lokalhistorie@sb.no

Sandefjord Lokalhistoriske senters info-gruppe:

består av redigerer Harald Fevang og medarbeiderne Roar Tollnes, Kirsten Wang Henriksen, Otto Ågesen, Lisbeth Akerholt, Roger Davidsen, Ragnar Iversen, Tore Sandberg, Bjørn Hoelseth, Ølstein Bjørvik, Sven Erik Lund og Rolf Vidar Markmanrud. Kontaktperson: Sven Erik Lund, tlf. 928 27 154 – sv-er-lu@online.no